

KRÁĽOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

CIEĽ CESTY
NEZNÁMY

Agatha
Christie®

CIEĽ CESTY
NEZNÁMY

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 416. publikáciu v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: *Destination Unknown*
preložila Nina Mikušová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Destination Unknown Copyright © 1954 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Cieľ cesty neznámy* © 2025 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2025
Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-551-9989-4

*Anthonyemu,
ktorý rád cestuje ako ja.*

1

Muž za písacím stolom posunul ťažké sklené ťažidlo na papier o desať centimetrov doprava. V tvári skôr bezvýraznej než zamyslenej či nerozhodnej bol bledý, čo zrejme súviselo s tým, že väčšinu dňa trávil v miestnosti s umelým osvetlením. Asi málo chodí von, skôr vysedáva za písacím stolom a listuje vo fascikloch. Pôsobilo akosi celkom prirodzene, že do jeho kancelárie ste museli prejsť dlhými kľukatými podzemnými chodbami. Ťažko by ste mu odhadli vek. Nevyzeral ani staro, ani mlado. Hladká tvár bez vrások, v očiach sa mu zračila únava.

Druhý muž v miestnosti vyzeral starší, mal tmavé vlasy a úzke vojenské fúzičky. Vyžarovala z neho akási nervózna energia. Nedokázal obsedieť na mieste, chodil hore-dolu po miestnosti a občas zo seba vyrážal úsečné poznámky.

„Hlásenia!“ vyhrkol. „Hlásenia, hlásenia, samé hlásenia, a všetko bezcenné!“

Muž za písacím stolom pozrel do papierov pred sebou. Navrchu ležal úradný dokument označený „Betterton, Thomas, Charles“. Za menom stál otáznik. Muž za písacím stolom zamyslene pokýval hlavou.

„Prešli ste si tie hlásenia a nič ste nezistili?“ spýtal sa.

Druhý muž pokrčil plecami.

„Čo ja viem?“

Muž za písacím stolom si vzdychol.

„Hej,“ prikývol, „to je to. Vlastne nič nevieme.“

Starší muž ďalej zo seba vyrážal ako z guľometu: „Hlásenia z Ríma; hlásenia z Touraine; videli ho na Rivière; zazreli ho v Antverpách; spoznali ho v Osle; určite ho videli v Biarritz; veľmi podozrivo sa správal v Štrasburgu; zbadali ho na pláži v Ostende s osnivou blondínou; videli ho, ako sa prechádza ulicami Bruselu s chrtom! Zatiaľ ho ešte nevideli v zoologickej záhrade objímať zebra, no trúfam si povedať, že aj to príde!“

„Nič vám neprichádza na um, Wharton? Ja osobne som si robil isté nádeje v súvislosti s hlásením z Antverp, ale k ničomu to nevedlo. Samozrejme, teraz...“ Mladý muž sa odmičal, akoby stratil vedomie. Po chvíli opäť precitol a záhadne poznamenal: „Áno, možno... no ktovie?“

Plukovník Wharton sa rázne posadil na operadlo kresla.

„Ale my na to musíme prísť,“ naliehal. „Musíme vypátrať pozadie – čo, ako, prečo a kde. Nie je predsa možné, aby pomaly každý mesiac mizli neškodní vedci a my nemáme ani potuchy, akým spôsobom, prečo a kam sa podeli! Sú tam, kde si myslíme – alebo nie? Vždy sme to pokladali za samozrejmé, no teraz si tým už nie som taký istý. Čítali ste poslednú tajnú informáciu o Bettertonovi z Ameriky?“

Muž za stolom prikývol.

„Zvyčajné ľavicové tendencie v období, keď mal také sklony každý. Pokiaľ sa dalo zistiť, nič trvalé alebo mimoriadne. Zdá sa, že pred vojnou jeho práca nijako nevynikala. Keď Mannheim utiekol z Nemecka, Betterton

sa stal jeho asistentom a napokon sa oženil s jeho dcérou. Po Mannheimovej smrti pokračoval vo výskume na vlastnú päsť a dosiahol vynikajúce výsledky. Preslávil sa senzačným objavom štiepenia atómového jadra, čo bol prevratný, absolútne revolučný vynález. Bettertona to vynieslo na špičku vo vedeckom svete. Mal našliapnuté na skvelú kariéru, no čoskoro po svadbe mu zomrela manželka a to ho celkom zlomilo. Pricestoval do Anglicka. Posledných osemnásť mesiacov pôsobil v Harwelli. Pred šiestimi mesiacmi sa znovu oženil.“

„Niečo zaujímavé v tomto smere?“ spýtal sa Wharton ostro.

Druhý muž pokrútil hlavou.

„Nič sme nezistili. Je to dcéra miestneho advokáta. Pred svadbou pracovala v poisťovni. Nepodarilo sa nám zistiť žiadne výrazné politické sympatie.“

„Štiepenie atómového jadra,“ znechutene sa zamračil plukovník Wharton. „Vôbec netuším, čo sa pod tým myslí. Som stará škola. Nikdy som si nevedel predstaviť ani len molekulu, a teraz dokonca štiepia vesmír! Atómové bomby, nukleárne reakcie, štiepenie atómového jadra a všetok ten humbug okolo. A Betterton bol jedným z hlavných iniciátorov! Čo o ňom hovoria v Harwelli?“

„Vraj je to celkom príjemný človek. Pokiaľ ide o jeho prácu, nič kolosálne. Iba varianty praktického využitia štiepenia atómového jadra.“

Obaja muži sa na chvíľu odmlčali. Ich rozhovor prebiehal celkom uvoľnene, takmer automaticky. Na písacom stole ležala kôpka hlásení od výzvednej služby, no neobsahovali nič, čoho by sa dalo chytiť.

„Samozrejme, po príchode sem ho dôkladne preverili,“ dodal Wharton.

„Áno, všetko prebehlo vcelku uspokojuivo.“

„Osemnásť mesiacov,“ poznamenal Wharton zamyslene. „Ničí ich to, viete. Tie bezpečnostné opatrenia. Pociť, že sú ustavične pod mikroskopom, život v izolácii. Lezie im to na mozog, stávajú sa z nich čudáci. Videl som to už neraz. Začínajú snívať o ideálnom svete. O slobode, bratstve, spoločnom vlastníctve všetkých tajomstiev a práci pre blaho ľudstva! A to je presne tá chvíľa, keď niekto patriaci viac či menej k spodine ľudstva uvidí svoju šancu a využije ju!“ Pošúchal si nos. „Nikto nie je taký dôverčivý a naivný ako vedec,“ povedal. „Tvrdia to všetky tie bláznivé noviny. Nechápem, prečo je to tak.“

Druhý muž sa usmial – veľmi unavene.

„Ach áno,“ prikývol, „je to tak. Vedci si myslia, že všetko vedia, chápete. To je vždy nebezpečné. My sme iní. Držíme sa pri zemi. Neočakávame, že spasíme svet, iba zo stroja odstránime jednu či dve polámané súčiastky a aby sa nezasekol, pritiahneme zopár matíc.“ Zamyslene poklopkal prstom po stole. „Keby som len o Bettertonovi vedel trochu viac,“ prehodil. „Nie o jeho práci, ale o jeho každodenných zvykoch. Na akých vtipoch sa smial. Na čo nadával. Koho obdivoval a kto ho rozčuľoval.“

Wharton naňho zvedavo pozrel.

„Čo jeho manželka – skúsili ste to s ňou?“

„Viac ráz.“

„Nepomohla?“

Druhý muž pokrčil plecami.

„Zatiaľ nie.“

„Myslíte si, že niečo vie?“

„Samozrejme, nepripúšťa, že niečo vie. Reagovala celkom bežne: obavy, žiaľ, zúfalstvo. Predtým si nevšimla nič podozrivé, manžel viedol úplne normálny život, nič ho netrápilo – a tak ďalej, a tak ďalej. Myslí si svoje – podľa nej ho uniesli.“

„A vy jej neveríte?“

„Mám istý hendikep,“ trpko odvetil muž za stolom. „Nikdy nikomu neverím.“

„Nó,“ zatiahol Wharton, „človek by si mal zachovať otvorenú myseľ. Aká je?“

„Obyčajná žena, akú môžete hocikedy stretnúť pri bridži.“

Wharton chápavo prikývol. „O to je to ťažšie.“

„Práve je tu. Čaká, kým ju zavolám. Všetko si znovu preberieme.“

„To je jediný spôsob,“ súhlasil Wharton. „Ja by som to nezvládol. Nie som taký trpezlivý.“ Vstal. „Nebudem vás teda zdržiavať. Nič iné nemáme, čo?“

„Bohužiaľ, nie. Mohli by ste znovu preveriť to hlásenie z Osla. Vyzerá najslubnejšie.“

Wharton prikývol a vyšiel z miestnosti. Druhý muž zdvihol telefónne slúchadlo a prikázal: „Pošlite mi sem pani Bettertonovú.“

Zostal sedieť s pohľadom upretým do prázdna, až kým sa neozvalo klopanie na dvere a nevošla pani Bettertonová. Na ženu privysoká, asi dvadsaťsedem rokov, s pozoruhodnou hrivou hustých gaštanovočervených vlasov. Oproti ich nádhere sa jej tvár zdala takmer bezvýrazná. Mala modrozelené oči so svetlými mihal-

nicami, aké často mávajú ryšaví ľudia. Všimol si, že nie je namaľovaná. Privítal ju, ponúkol jej pohodlnú stoličku blízko stola a zatiaľ premýšľal, čo to asi znamená. Priviedlo ho to k presvedčeniu, že pani Bettertonová vie viac, ako tvrdí.

Zo skúseností vedel, že ženy, ktoré trpia veľkým žiaľom a úzkosťou, nezanedbávajú líčenie. Uvedomujú si, že žiaľ má zničujúce účinky na ich výzor, a tak robia, čo môžu, aby napravili vzniknuté škody. Uvažoval, či pani Bettertonová zámerne nepoužila mejkap, aby lepšie zahrala rolu manželky zdrvenej žiaľom.

„Pán Jessop,“ ozvala sa zajakavo, „dúfam, že... máte niečo nové?“

Muž pokrútil hlavou a vľúдне odvetil: „Je mi ľúto, že vás opäť obťažujem, pani Bettertonová. Bohužiaľ, nemáme pre vás nijaké nové správy.“

Olive Bettertonová vyhrkla: „Ja viem. Napísali ste mi to v liste. Ale myslela som si, či odvtedy... ach! Prišla som sem rada. Len tak sedieť doma, hútať a zhrýzať sa – to je zo všetkého najhoršie. Človek je úplne bezmocný!“

Muž menom Jessop chlácholivo poznamenal: „Nesmiete mi zazlievať, pani Bettertonová, ak si znovu všetko prejdeme od začiatku, ak vám budem klásť tie isté otázky, overovať si tie isté body. Chápete, vždy sa môže vynoriť nejaký nový detail. Niečo, čo vám predtým nezišlo na um alebo čo ste nepokladali za potrebné spomenúť.“

„Áno, áno, chápe. Pýtajte sa ma znovu na všetko.“

„Naposledy ste manžela videli dvadsiateho tretieho augusta?“

„Áno.“

„To bolo vtedy, keď z Anglicka odcestoval na konferenciu do Paríža.“

„Áno.“

Jessop rýchlo pokračoval: „Na konferencii strávil prvé dva dni. Na tretí deň sa už neukázal. Podľa všetkého jednému z kolegov spomenul, že sa v ten deň pôjde previezť na *bateau-mouche*.“

„*Bateau-mouche*? Čo je to *bateau-mouche*?“

Jessop sa usmial.

„Malý výletný parník premávajúci po Seine.“ Ostro na ňu pozrel. „Prekvapuje vás to? Nesedí to k vášmu manželovi?“

„Veľmi nie,“ odpovedala neisto. „Skôr by som si myslela, že ho bude zaujímať, čo sa deje na tej konferencii.“

„Možno. Ale téma, ktorej sa v ten deň na konferencii venovali, ho zrejme nijako zvlášť nezaujíkala, a tak si urobil voľno. Zaráža vás to? Nečakali by ste to od svojho manžela?“

Pokrútila hlavou.

„V ten večer sa nevrátil do hotela,“ pokračoval Jessop. „Ako sme si overili, neprekročil hranice štátu, určite nie na vlastný pas. Myslíte si, že by mohol mať druhý pas, možno na iné meno?“

„To nie, prečo by mal iný pas?“

Pozoroval ju.

„Nikdy ste si nič také uňho nevšimli?“

Energicky pokrútila hlavou.

„Nie, tomu neverím. Vôbec tomu neverím. Neverím, že odišiel z vlastnej vôle, ako sa to všetci snažite na-

značovať. Niečo sa mu stalo alebo... alebo možno stratil pamäť.“

„Jeho zdravotný stav bol vcelku normálny?“

„Áno. Veľa pracoval a niekedy sa cítil trochu unavený, ale nič viac.“

„Nezdalo sa vám, že má nejaké obavy? Alebo ho niečo trápi?“

„Nemal nijaké obavy ani ho nič netrápilo!“ Roztrasenými prstami otvorila kabelku a vytiahla z nej vreckovku. „Je to také strašné.“ Hlas sa jej triasol. „Nemôžem tomu uveriť. Nikdy by len tak bez slova neodišiel. Niečo sa mu stalo. Uniesli ho alebo možno prepadli. Usilujem sa na to nemyslieť, ale občas mám pocit, že iná možnosť neexistuje. Určite je mŕtvy.“

„Prosím vás, pani Bettertonová, prosím... zatiaľ netreba niečo také predpokladať. Keby bol mŕtvy, už by sa bolo našlo jeho telo.“

„Nemuselo sa nájsť. Stávajú sa príšerné veci. Mohli ho utopiť alebo hodiť do kanála. V Paríži sa môže stať hocičo.“

„Ubezpečujem vás, pani Bettertonová, že polícia v Paríži pracuje veľmi efektívne.“

Odtiahla si vreckovku od očí a zlostne naňho zagánila.

„Viem, čo si myslíte, ale nie je to tak! Tom by nikdy nepredal ani neprezradil nijaké tajomstvá. Nebol komunista. Celý jeho život bol ako otvorená kniha.“

„Aké bolo jeho politické presvedčenie, pani Bettertonová?“

„Myslím, že v Amerike bol prívržencom demokratov. Tu volil labouristov. Politika ho nezaujímala. Bol predovšetkým vedec. A vynikajúci vedec,“ dodala dôrazne.

„Áno,“ prikývol Jessop, „vynikajúci vedec. A práve

v tom je kameň úrazu. Viete, mohol dostať veľmi výhodnú ponuku, a tak sa rozhodol odísť z Anglicka niekam inam.“

„To nie je pravda.“ Opäť v nej vzbĺkol hnev. „Toto sa pokúša naznačiť tlač. Toto si všetci myslíte, keď ma ustavične vypočúvate. Nie je to pravda. Nikdy by neodišiel len tak, že by mi nič nepovedal či aspoň nenaznačil.“

„Nič vám teda nepovedal?“

Opäť sa na ňu pozorne zahľad.

„Nič. Nevie, kde je. Myslím, že ho uniesli alebo je, ako vravím, mŕtvy. Ale ak je mŕtvy, musím to vedieť. Musím to čím skôr vedieť. Nemôžem takto ďalej žiť, čakať a trápiť sa. Nemôžem jesť ani spať. Už som z toho chorá. Neviete mi pomôcť? Naozaj mi neviete pomôcť?“

Vstal a obišiel stôl. „Je mi to veľmi ľúto, pani Bettertonová, naozaj,“ zamrmal. „Dovoľte, aby som vás ubezpečil, že robíme, čo je v našich silách, aby sme zistili, čo sa stalo vášmu manželovi. Každý deň dostávame hlásenia z rozličných miest.“

„Hlásenia... odkiaľ?“ spýtala sa príkro. „Čo sa v nich píše?“

Pokrútil hlavou.

„Všetky musíme preskúmať, roztriediť a preveriť. Ale obávam sa, že v podstate sú dosť nejasné.“

„Musím to vedieť,“ zašepkala roztraseným hlasom. „Nemôžem takto ďalej žiť.“

„Veľmi vám záleží na manželovi, pani Bettertonová?“

„Pravdaže mi na ňom záleží. Veď sme sa vzali len pred šiestimi mesiacmi. Len pred šiestimi mesiacmi.“

„Áno, viem. Prepáčte mi, že sa vás na to pýtam, ale nemali ste medzi sebou nejaké nezhody?“

„Nie!“

„Ani ste sa nepohádali pre inú ženu?“

„Samozrejme, že nie! Už som vám to povedala. Vzali sme sa len v apríli tohto roku.“

„Verte mi, prosím vás, nenaznačujem, že niečo také je pravdepodobné, ale musíme brať do úvahy každú možnosť, ktorá by nám pomohla zistiť príčinu jeho zmiznutia. Vravíte, že v poslednom čase nebol skľúčený ani ustarostený či nervózny?“

„Nie, nie, nie!“

„Viete, pani Bettertonová, ľudia s takým povolaním, aké mal váš manžel, bývajú často nervózni. Žijú v prostredí, kde sa dodržiava plno bezpečnostných opatrení. V podstate,“ usmial sa, „byť nervózny je takmer normálne.“

Úsmev mu neopätovala.

„Správal sa tak ako vždy,“ vyhlásila rezolútne.

„V práci bol spokojný? Niekedy sa o nej s vami zhováral?“

„Nie, bolo to príliš technické.“

„Nemyslíte si, že mal o nej nejaké pochybnosti – napríklad pokiaľ šlo o deštruktívne účinky jeho vynálezov? Vedci občas mávajú také pocity.“

„Nikdy mi nič také nepovedal.“

„Viete, pani Bettertonová,“ naklonil sa ponad stôl a trochu upustil z rezervovanosti, „len sa pokúšam získať presnejší obraz o vašom manželovi – aký to bol človek. A vy mi v tom akosi nepomáhate.“

„Ale čo ešte môžem povedať či urobiť? Odpovedala som vám na všetky otázky.“

„Áno, odpovedali ste mi na otázky, zväčša záporne. Potrebujem niečo pozitívne, niečo konštruktívne. Chá-

pete, čo tým myslím? Oveľa ľahšie niekoho nájdete, ak viete, aký je to človek.“

Chvíľu premýšľala. „Chápem. Aspoň si myslím, že chápem. Nuž, Tom mal veselú, vľúdnú povahu. A bol múdry, samozrejme.“

Jessop sa usmial. „To sú všetko dobré vlastnosti. Pokúsme sa nájsť niečo osobnejšie. Rád čítal?“

„Áno, často čítal.“

„Aké knihy?“

„Životopisy. Knihy na odporúčanie Knižnej spoločnosti, detektívky, ak bol unavený.“

„V podstate konvenčný čitateľ. Mal nejaké zvláštne záľuby? Hral karty alebo šach?“

„Hral bridž. Hrávali sme ho s doktorom Evansom a jeho manželkou raz či dvakrát do týždňa.“

„Mal váš manžel veľa priateľov?“

„Ach áno, bol dosť spoločenský.“

„Tak som to nemyslel. Chcem vedieť, či ho bavilo stretávať sa s priateľmi.“

„Hrával golf s jedným či dvoma našimi susedmi.“

„Nemal nejakých veľmi dobrých kamarátov?“

„Nie. Viete, dlho bol v USA a narodil sa v Kanade. Tu nemal veľa známych.“

Jessop pozrel na papier pri lakti.

„Vidím, že v poslednom čase ho navštívili traja ľudia zo Štátov. Mám tu ich mená. Pokiaľ sme mohli zistiť, tí traja boli jediní ľudia takpovediac zvonka, s ktorými nedávno prišiel do kontaktu. Preto sme im venovali osobitnú pozornosť. Po prvé, Walter Griffiths. Navštívil vás v Harwelli.“

„Áno, bol v Anglicku na návšteve a prišiel za Tomom.“

„A ako reagoval váš manžel?“

„Toma to prekvapilo, ale aj potešilo. V Štátoch sa poznali veľmi dobre.“

„Aký sa vám zdal ten Griffiths? Opíšte mi ho svojimi slovami.“

„Veď o ňom už určite všetko viete.“

„Áno, vieme o ňom všetko. Ale chcem počuť od vás, čo si o ňom myslíte.“

Na chvíľu sa zamyslela.

„No, bol vážny a rozprával trochu rozvláčne. Ku mne sa správal veľmi zdvorilo a zdalo sa, že Toma má naozaj rád. Dychtivo mu porozprával o všetkom, čo sa stalo po jeho odchode do Anglicka. Zrejme všetky miestne klebety. Mňa to až tak veľmi nezaujímalo, pretože som tých ľudí nepoznala. Navyše kým tí dvaja spomínali na minulosť, mohla som dovariť večeru.“

„Politické otázky neprišli na pretras?“

„Snažíte sa naznačiť, že Griffiths bol komunista.“ Tvár Olive Bettertonovej zaliala červeň. „To určite nebol, nič podobné. Pracoval pre vládu – myslím si, že v kancelárii štátneho zástupcu. A okrem toho, keď Tom akoby žartom spomenul hony na bosorky v Amerike, s vážnou tvárou mu odpovedal, že tu v Anglicku tomu nerozumieme. Vraj to bolo nevyhnutné. To dokazuje, že nebol komunista!“

„Prosím, prosím, pani Bettertonová, nerozčuľujte sa.“

„Tom nebol komunista! Stále vám to opakujem a vy mi neveríte.“

„Verím, ale museli sme tento bod prebrať. Teraz sa zamerajme na druhý kontakt zo zahraničia, na doktora Marka Lucasa. Stretli ste sa s ním v Londýne v hoteli Dorset.“

„Áno. Vybrali sme sa s Tomom do divadla a potom sme šli do Dorsetu na večeru. Zrazu sa objavil ten muž, Luke či Lucas, a pozdravil Toma. Pracoval ako vedec v nejakom chemickom výskume a naposledy sa s Tomom videli v Štátoch. Bol to nemecký utečenec, ktorý získal americké občianstvo. Ale to už určite...“

„Že už to viem? Áno, pani Bettertonová, viem. Prekvapilo vášho manžela, keď ho uvidel?“

„Áno, veľmi ho to prekvapilo.“

„Aj potešilo?“

„Áno, áno – myslím, že áno.“

„Ale nie ste si tým istá?“ naliehal na ňu.

„Nuž, s tým človekom si neboli veľmi blízki, tak mi to aspoň neskôr povedal, to je všetko.“

„Šlo teda o náhodné stretnutie? Nedohodli sa, že sa ešte niekedy stretnú?“

„Nie, išlo o náhodné stretnutie.“

„Chápem. Tretím kontaktom zo zahraničia bola žena, pani Carol Speederová, takisto zo Štátov. Ako k tomu došlo?“

„Tuším mala čosi do činenia s OSN. S Tomom sa zoznámila v Amerike. Zatelefonovala mu z Londýna, že je v Anglicku, a spýtala sa ho, či by sme s ňou niektorý deň nešli na obed.“

„A šli ste?“

„Nie.“

„Vy nie, ale váš manžel áno.“

„Čože?“ vytreštila naňho oči.

„Nepovedal vám to?“

„Nie.“

Olive Bettertonová vyzerala zmätená a v rozpakoch.

Mužovi, ktorý ju vypočúval, sa jej trochu uľútilo, ale nepopustil. Prvý raz mal pocit, že možno na niečo prišiel.

„Nechápem to,“ hlesla neisto. „Zdá sa mi veľmi čudné, že mi o tom nepovedal.“

„Obedovali spolu v hoteli Dorset, kde sa pani Speederová ubytovala, v stredu dvanásteho augusta.“

„Dvanásteho augusta?“

„Áno.“

„Naozaj šiel v ten deň do Londýna... Nikdy nič nepovedal...“ Opäť sa zarazila, po chvíli vyhrkla: „Aká je?“

Odpovedal rýchlo, chlácholivo.

„Nijaký oslňujúci typ, pani Bettertonová. Obyčajná mladá žena niečo po tridsiatke, celkom tuctová. Ani najmenší náznak, že by s vaším manželom mali dôverný vzťah. Preto je také čudné, že vám o tom stretnutí nepovedal.“

„Áno, áno, rozumiem.“

„Teraz dobre premýšľajte, pani Bettertonová. Nevšimli ste si v tom čase na manželovi nejakú zmenu? Povedzme asi v polovici augusta? Približne týždeň pred konferenciou...“

„Nie... nie, nič som si nevšimla. Nemala som si čo všimnúť.“

Jessop si vzdychol.

Na stole zazvonil telefón. Zdvihol slúchadlo. „Áno,“ ohlásil sa.

Hlas na druhom konci linky povedal: „Je tu nejaký muž, ktorý sa chce rozprávať s niekým, kto má na starosti Bettertonov prípad, pane.“

„Ako sa volá?“

Hlas na druhom konci si diskkrétne odkašlal.

„Ehm, nie som si istý, ako sa jeho meno vyslovuje, pán Jessop. Možno by som vám ho mal vyhláskovať.“

„Dobre. Pokračujte.“

Zapisoval si písmená, ako mu ich ten druhý diktoval.

„Poliak?“ spýtal sa napokon.

„To nepovedal, pane. Po anglicky hovorí veľmi dobre, aj keď so slabým cudzím prízvukom.“

„Povedzte mu, aby počkal.“

„V poriadku, pane.“

Jessop položil slúchadlo. Pozrel sa na Olive Bettertonovú. Ticho sedela oproti nemu, bezradná a zúfalá. Vytrhol z bloku papier s poznačeným menom a ukázal jej ho.

„Poznáte to meno?“ spýtal sa jej.

Pozrela na papier a oči sa jej rozšírili. Na okamih mal dojem, že ju to vystrašilo.

„Áno,“ odvetila. „Áno, poznám. Napísal mi list.“

„Kedy?“

„Včera. Je to bratanec Tomovej prvej manželky. Prvý raz pricestoval do Anglicka. Veľmi ho znepokojilo, že Tom zmizol. V tom liste sa ma pýtal, či o ňom nemám nejaké správy a... a vyjadril mi úprimnú ľútosť.“

„Predtým ste o ňom nikdy nepočuli?“

Pokrútila hlavou.

„Váš manžel o ňom nikdy nehovoril?“

„Nie.“

„Je teda možné, že vôbec nie je bratancom prvej ženy vášho manžela?“

„Áno, možno nie je. Nepremýšľala som o tom.“ Pôsobila vystrašene. „Ale Tomova prvá žena bola cudzinka. Bola dcérou profesora Mannheima. Podľa listu sa zda-

lo, že tento človek vie o nej aj o Tomovi všetko. List bol korektný, formálny... a bolo jasné, že ho písal cudzinec. Zdal sa mi dosť úprimný. A čo by to mohlo znamenať, keby bol falošný?“

„Na to sa pýtame aj my.“ Jessop sa pousmial. „Také otázky si dávame tak často, že aj ten najmenší detail je pre nás nesmierne dôležitý!“

„Áno, to je možné.“ Zrazu ju striaslo. „V tejto vašej miestnosti uprostred labyrintu podzemných chodieb má človek dojem, že sa ocitol v sne, z ktorého sa už nikdy nezobudí...“

„Áno, áno, chápem, že to môže v niekom vyvolať klaustrofóbiu,“ poznamenal Jessop vľúdne.

Olive Bettertonová zdvihla ruku a odhrnula si vlasy z čela.

„Viete, už to dlhšie nevydržím,“ hlesla. „Len sedieť a čakať. Chcem niekam odísť, aby som zmenila miesto. Napríklad do cudziny. Niekam, kde mi nebudú ustavične telefonovať novinári, kde na mňa nebudú všetci zízať. Stretávam sa s priateľmi a tí sa ma stále vypytujú, či nemám nejaké nové správy.“

Odmlčala sa, no po chvíli pokračovala: „Myslím si... myslím si, že sa nervovo zrútim. Usilujem sa, aby som to zvládla, ale je toho na mňa priveľa. Môj doktor so mnou súhlasí. Vraví, že by som mala hneď niekam odcestovať na tri-štyri týždne. Napísal mi list. Ukážem vám ho.“

Chvíľu šmátrala v kabelke, vytiahla obálku a potisla ju po stole k Jessopovi.

„Prečítajte si ho.“

Jessop vytiahol z obálky list a začal čítať.

„Áno, chápem.“

Vložil papier naspäť do obálky.

„Takže... takže budem môcť odcestovať?“ Nervózne ho pozorovala.

„Ale pravdaže, pani Bettertonová,“ prikývol. Udivene nadvihol obočie. „Prečo nie?“

„Myslela som si, že budete mať námietky.“

„Námietky? Prečo? Je to len vaša vec. Postaráte sa o to, aby som sa mohol s vami skontaktovať v prípade, že sa dozvieme niečo nové?“

„Samozrejme.“

„Kam zamýšľate ísť?“

„Niekam, kde je veľa slnka a málo Angličanov. Do Španielska alebo do Maroka.“

„Výborne. Urobí vám to dobre, určite.“

„Vďaka. Veľmi pekne vám ďakujem.“

Vstala zo stoličky príjemne potešená, no nervozity sa celkom nezbavila.

Vstal aj Jessop, podal jej ruku a stlačením bzučiaka privolal službu, aby návštevu vyviedla von. Vrátil sa k svojej stoličke a sadol si.

Nejaký čas mal tvár rovnako bezvýraznú ako predtým, vtom sa nenáhľivo usmial. Zdvihol slúchadlo telefónu.

„Pošlite ku mne majora Glydra,“ prikázal.

2

„Major Glydr?“ Jessop pri jeho mene trochu zaváhal.

„Ťažko sa to vyslovuje, však?“ chápavo sa uškrnul návštevník. „Vaši krajanovia ma cez vojnu volali Glider.“